

денія ёще са продължавали. Мессенцы тѣ зели да избѣг-
 вать сраженія та на отворено поле и най подирь са за-
 творили въ укрѣпеныя планенскій градъ *Ишома*. Отъ
 тамъ тѣ проводили да пытать Делфійскія оракулъ, какъ
 во да правять за спасеніе то си; оракулъ тѣ отговориль
 съ слѣдующе то изреченіе :

„Сждба та иска мома отъ Египетскія родъ !

„Отдай ъж на адски тѣ богове, и ще спасешъ Итома.“

Жребій тѣ падналь на дъщеря та на Лизиска, но
 прорицатель тѣ Ефебель не допусналь да принесѣтъ
 въ жертва нея, зашто то тя не была съща дъщеря на Ли-
 зиска. Тогась Аристодемъ, кой то тоже происхождаь
 отъ египетско то племе, воинъ отличенъ въ много под-
 виги, — доброволно предложиль дъщеря си въ жерт-
 ва. Младъ единъ Мессенець любяль дъщеря та на А-
 ристодема и зель да са препира за нея; негово то
 противенъе тѣй разсърди баща та, што то той въ гнѣва
 си убиль дъщеря си. Но Ефебель искаль што то другій
 тѣ потомъкъ египетскій да даде дъщеря си, зашто то
 смърть та на Аристодемова та дъщеря не може да
 принесе полза, като убита отъ баща си, а не прине-
 сена въ жертва на богове тѣ. Насила царь тѣ прикро-
 тиль народа, че не трѣба друга жертва. Като са па-
 зяхъ отъ дѣйствія та на оракула, Лакедемоняны тѣ
 неть годыны не смѣили да правять нападенія; но на
 шеста та тѣ са евили на равнище то предъ Итома, —
 станъло сраженіе, въ кое то Мессенскій тѣ царь бль
 смъртелно раненъ и скоро умрѣль. На негово мѣсто
 избрали Аристодема за царь. Въ първы тѣ петъ годи-
 ны на негово то правленіе, ставали само незначителны
 сбиванія, а на шеста та, и двѣ тѣ войски съ съюзни-
 цы тѣ си стѣпили въ рѣшително сраженіе. Лакеде-
 моняны тѣ претърпѣли страшно поразяванъе, но Мес-
 сенцы тѣ малко спечелили отъ побѣда та; двусмы-
 сленны тѣ и непонятны никому изрѣченія на ораку-
 ла ги обезпокоявали и имъ отнемали мъжество то. На
 двадесета та година на война та, тѣ отъ изново по-